

[Finansministeren.]

ringen måtte også nødvendigvis medtages. Man kan naturligvis altid diskutere størrelsen af anlægsudgifter, men som fremhævet bl. a. af det ærede medlem fru Grethe Philip er det et spørgsmål, om det ikke netop af hensyn til den erhvervsmæssige udvikling og det økonomiske fremskridt i det hele er mest lønnende at sætte kraftigt ind på uddannelsens og trafikens udvikling. Og så vil de pågældende ressortministre sikkert endda — og formodentlig med god grund — hævde, at der ikke er sat særlig kraftigt ind. At behovene er langt større, end tallene giver udtryk for, kan der ikke være to meninger om.

Resultatet er altså blevet — det kan ikke bestrides — at statsudgifterne vil stige i stærkere takt end nationalindtægten, men alligevel vil der jo blive fremgang også for borgerne.

Det ærede medlem hr. Thestrup citerede en opstilling fra Finanstidende over væksten i det beløb pr. indbygger, som staten lægger beslag på, og spurgte mig om min mening herom. Så vidt jeg kan se, er opstillingen stort set korrekt. Når den ærede ordfører føjer til, at vi er ved at gribe så hårdt ind i erhvervslivets ressourcer, at vi skal til at være forsigtige, kan jeg vel nok — forsigtigt — give tilslutning til en sådan udtalelse, så almindeligt den er formuleret.

Men det kan vel ikke i denne forbindelse være urimeligt at se på, hvorledes det samlede skattetryk, målt i procent af den såkaldte bruttofaktorindkomst, er i en række andre lande, som vi med rimelighed kan sammenligne os med. I 1961 var denne procent i Danmark 28,1, i Frankrig 40,8, i England 32,8, i Norge 36,7, i Holland 34,6, i Italien 32 og i USA 30,7. For Vesttyskland og Sverige råder jeg ikke over senere tal end fra 1960. De var da for disse to lande henholdsvis 39,4 og 34,7 pct. Lad os nu her i landet komme 1-2 pct. højere op i 1963-64, så ligger vi dog stadig lavere — til dels endog meget lavere — end den række lande, jeg her har nævnt.

For lande som Frankrig og Vesttyskland har tallet gennem en årrække — i hvert fald siden 1955 — ligget på det angivne niveau, i Vesttyskland svingende omkring 38-39 pct., i Frankrig svingende mellem 35 og 40 pct. Jeg fremhæver særlig dette, fordi det kraftige skattetryk, langt kraftigere end her i landet, dog altså ikke har hindret den meget betydelige økonomiske ekspansion, der som bekendt har fundet sted netop i disse lande. Skattetrykket synes altså ikke dér at have svækket erhvervslivets ressourcer.

Nu vel, dette være på ingen måde sagt som en begrundelse for, at så skal vi blot se at komme højere op. Men måske ligger der dog i disse tal lidt af et sandsynlighedsbevis for, at vi har ret, når vi hævder, at vi ved finanslovsforslagets udformning virkelig har fulgt en tilbageholdende linje. Og jeg kan endnu en gang give tilsagn om, at regeringen også har til hensigt at følge den fremover.

Og så til sidst en lille bemærkning i anledning af den ære konservative ordførers historiske interesse. Den ærede ordfører anbefalede mig at læse Christian den Andens historie og gav i sin tale selv et resumé af den. Forstod jeg den ærede ordfører ret, uddrog han den morale deraf, at hvis jeg ikke lod mig undervise af rigsråderne, hvormed han formentlig tænkte på sig selv og oppositionens andre vise mænd, ville det gå mig — og vel sagtens hele regeringen — på samme måde, som det gik Christian den Anden: vi ville blive sat fra styret.

Nu er jeg ganske vist ikke uvillig til at lade mig undervise. Jeg lytter endog gerne til de gode råd, den ærede ordfører måtte kunne give. Men så meget har jeg da også lært om Christian den Anden, at dér gik ikke lang tid efter hans fordrivelse, før menigmand i riget bittert fortrød, at han havde været adel og bisper behjælpelig med at jage Christian den Anden ud. De nye herrer var værre end den gamle. Man sang endog om de adelige herrer som høgen,